

1

„Tak áno či nie?“

„Čo áno či nie?“

„Nooo, nehraj sa, dobre vieš...“

Peter to, samozrejme, vedel, brat Ivan mu o tom hovoril do telefónu takmer každý druhý deň. Zimná hrebeňovka v Nízkyh Tatrách, mocný zážitok pre stredne odvážnych hikerov, veľa potu, otáznikov týkajúcich sa počasia, ale najmä nepohodlie spojené s nocľahom.

„Viem, jasné, že viem... Len ja... Akože, fyzicky by som to dal, aj výbavu už mám slušnú, takže nech padajú aj sekery, prežijeme, ale...“

„Prespávačky na horských chatách.“

„To nedám. Ja sa fakt nevyspím, keď tam bude na jednej izbe ix cudzích ľudí chrápať, prdieť, trtkat' a čo ja viem, čo ešte, a ,hajzl majú na chodbě.“

„V tom lepšom prípade,“ uznal Ivan.

„V tom lepšom prípade,“ pritakal s úsmevom Peter, keďže občas je k dispozícii len kadibúda, ku ktorej sa treba prebrodiť snehom. „Počuj, serie ma to viac ako teba, ver mi. Ale vieš, aké mám problémy so spánkom, a teda, kamarát, nezlepšuje sa to, práve naopak. Už to vidím, nezaspím ani na päť minút. Ako sa mám potom celý deň pachtieť v zime? A ďalšiu noc to isté. Skapem tam.“

„Tak si dáš tabletku.“

„Také ľahké to bolo kedysi,“ vzdychol si Peter. „Niekedy zaberie, niekedy nie, a v takýchto extrémnych podmienkach... No neviem, nebudem to riskovať. Prepáč.“

„Takže toto je definitíva?“

„Prepáč...“

„Ale veď pohodka, v podstate som to čakal, ale skúšam ťa motivovať,“ usmial sa Ivan.

„Viem a oceňujem, fakt. Ja by som sa na takéhoto človeka vyto. Ty si asi posledný, kto to so mnou ešte nevzdal.“

„Nevzdal, jasné. A tak – téma číslo dva. Assisi! Akože ale toto mi povedz hneď... Ja chcem ísť na sto percent, a keď to nedáš ty, idem si pozháňať inú partiu. Ivici som už oznámil, že toto leto dlhšiu rodinnú doľču nedám, lebo v máji idem na dva týždne na púť. A idem, s tebou alebo bez teba.“

„Okej, okej. Dám ti to v percentách. Zimná hrebeňovka na deväťdesiat percent nie, toto je tak päťdesiat na päťdesiat.“

„Tak to si mi veéééľmi pomohol, idem rovno kúpiť dve letenky do Florencie.“

„Pozri, vieš, že toto má láka najviac na svete...“ začal Peter. Ale nemôžem, pomyslel si deprimovane rodený plánovač, ktorému nič nenaháňalo väčší strach ako skutočnosť, že každú noc budú spať niekde inde a vopred nebudú vedieť kde. Žiadne rezervované ubytovanie, ktoré si prelustruje na Tripadvisor, hrozba veľkých izieb so železnými poschodovými posteľami plnými cudzích vandrakov...

„Čo si to tam mrmleš?“ začul Ivana v telefóne.

„Ále, nič. Kašli na mňa, fakt kašli. Zožeň si poriadneho partáka, nie takéhoto neprispôsobivého šaša. Už teraz ti závidím a vidím tie fotky, cítim na jazyku to skvelé toskánske žrdlo.“

„Nafotíš si to sám, aj sa prežerieš pizze... Počuj, máš štyridsať rokov, nemôžeš sa takto zahrabať... Rozvedený si už viac ako rok

a predtým si koľko...? Dva roky si bol preč od rodiny? Hoď to už konečne za hlavu a začni žiť!“

„Ale o to predsa vôbec nejde! Fakt. Chceš to v percentách?“ vzdychol si Peter a Ivan sa v duchu uchechtol nad bratovou snahou o presnosť a chuťou všetko vyjadrovať v percentách, číslach, štatistikách.

„Tá krava na to nemá vplyv ani päť percent,“ preskočil Petrovi hlas pomysliac na exmanželku a dokazený život. „Vlastne ani jedno. Toto je čisto o mne, je to strašná výzva, ale netlač na mňa, prosím ťa,“ dodal, hoci vedel, že potrebuje niekoho, kto naňho zatlačí. Inak sa zahrabe do svojho prenatateho petržalského jednoizbáku a zrazu zistí, že má päťdesiat, potom šesťdesiat, potom rakovinu alebo inkontinenciu a príde aj o teoretickú šancu niečo podniknúť. Možno okrem výletu loďou na Devín.

„Počuj,“ rozhodol sa Ivan zmeniť taktiku. „Mohol by si konečne napísať knihu. Pozor, tajomstvo! Celé mesiace ti zháňam pod stromček nejaký bedeker k tejto púti z La Verna do Assisi, a nič. V angličtine som narazil na jedinú vec. Chápeš? Zažiješ, prekročíš svoj tieň, napíšeš knihu a ja ti garantujem, že ti ju aj vydajú. Dnes fičia všetky tie ‚pešo do Betlehema‘, ‚Pionierom po Afrike‘ a ‚bicyklom na kraj sveta‘,“ vychrlil spokojný so svojou prezentáciou a čakal na reakciu. Medzi bratmi sa rozhostilo ticho.

„Do Jeruzalema to bolo, nie do Betlehema,“ zahundral Peter, uvedomujúc si pravdivosť slov svojho brata. Fakt by to bola ideálna príležitosť, ako so svojím životom niečo spraviť. Novinárska robota ho už dávno nebavila. Písať chcel, to áno, ale knihy, a nie články o exhibicionistoch, ktorí sa na pätnásť sekúnd ukážu v talentovej súťaži a myslia si, že sú pre národ rovnako dôležití ako Lasica, Chudík či Žbirka. Áno, určite by dokázal napísať skvelý cestopis o tej púti. Živý, vtipný, plný faktov a prvotriednych fotiek. A áno, zrejme by dva týždne v Toskánsku prežil, ale...

„Počuj, nahustil som do teba toho už dosť,“ prerušil brat jeho úvahy a hlas mu zmäkol. „Rozmýšľaj o tom, neponáhľa to až tak strašne,“ preradil do defenzívy, keďže vedel, že ak niečo v prípade psychicky labilného brata nemá zmysel, tak tlačiť na pílu. „Pekne si uži Vianoce, privítaj nový rok na nejakej divokej žúrke v svojom štýle... Ha-ha-ha... Poriadne sa na všetko vyspi...“

„Ha-ha-ha...“ pridala sa Peter.

„Prepáč, nemyslel som to tak. Skrátka, v novom roku do úto-ku! Ozaj, fakt si nechceš s nami dať štedrú večeru? Decká by sa tešili, žrádla bude, telky máme tri.“

„Bože, už tri? Prepáč, určite sa zastavím medzi sviatkami, dievčatám donesiem darčeky, ale viem, aké to je, keď chvíľu s ro- dinou naruší cudzí element.“

„Ale aký cudzí, prosím ťa. Tak choď aspoň k rodičom, budú celí šťastní!“

„To sme už preberali... Z toho mám depku, je mi to strašne divné, starý človek ide tráviť Vianoce s ďalšími starými ľuďmi, lebo si potentoval život a nič lepšie nedokáže vymyslieť. Veď to vidíš na tom drbnutom Facebooku. Naši rovesníci idú na chaty na Donovaly alebo do Álp, s frajerkami alebo dobre oblečenými ženuškami a dvadsaťčlennou partiou... A ja budem s rodičmi!“

„Po prvé, dobre vieš, že na Facebooku všetci klamú. Všetci! Z tisíc osemsto fotiek spravených na dovolenke vyberú tri, kde nevyzerajú ako vyžité strašidlá, preženú ich desiatimi filtrami a potom sa o ne akože spontánne podelia s ostatnými. A napíšu síce, že ‚super, špica, mega dva týždne v raji‘, ale zabudnú spo- menúť, že v Ománe boli mimo sezóny, v mori sa nedalo kúpať a fučalo tak, že im prehadzovačku z plešiny bralo na nespráv- nu stranu. Mimochodom, tú prehadzovačku začesanú z chl-pov z chrbta, samozrejme, na tých dokonalých fotkách neodhalíš! Ani to, že po večeroch nevysedávali v hotelovom bare, aby si

užili vystúpenia miestnych umelcov, ale preto, že sú to posratí alkáči, ktorí chľastom potláčajú smutnú realitu, v ktorej žijú. Tú však na svojom milovanom Facebooku predávajú prebalenú ako staré poľské mäso, a ty im to normálne žerieš. A ešte tá to depkuje!“ rozbehol sa nečakane Ivan a Peter sa musel do telefónu nahlas smiať. Brat však ešte neskončil. „A nepozeraj sa na všetko tak negatívne, mal by si sa tešiť, že rodičia ešte žijú a sú schopní pre seba aj pre teba pripraviť normálne Vianoce a že ich nemusíš ísť len pozrieť do nejakého smradľavého hospicu. Ale k nám by si naozaj mohol prísť. Prebral som to s Ivicou, normálne sa teší, ráta s tebou. Aj vlni ráta...“ dodal zmierlivo, keďže si nebol istý, či nezašiel príďaleko. Začul však, ako sa Peter stále chichocce, a tak si nečujne vydýchol.

„Okej, viem, verím ti,“ ozval sa po chvíli Peter. „Ty máš normálnu ženu, ktorá sa normálne úprimne teší na švagra a nedá ti to dve minúty po mojom odchode vyžrať. Fakt ti verím a ďakujem, že mám túto možnosť. Budem nad tým rozmýšľať a ozvem sa.“

„Super, takže budeš rozmýšľať nad Assisi a nad Vianocami u nás. Viac ti nakladať nemienim,“ prehodil veselo Ivan, no Peter za jeho slovami tušil obavy zmiešané so smútkom. Sám to cítil rovnako. Nebude Assisi ani Vianoce v normálnej rodine...

„Okej, díkys za nekonečnú trpezlivosť, empatiu a odborný prístup k pacientovi. Ozývam sa.“

„Jasné, čau a nešmykni sa vonku!“ rozlúčil sa Ivan.

A na čom? Zamyslel sa Peter, keďže zima tradične počas decembra nechávala úradovať kolegyňu jeseň vetrom a blatom. Radosť žiť, juchuchú...

Lajoshalma, máj 1893

Ležali v mäkkej tráve, obklopení sýtou zeleňou a štebotaním vtákov. Boli do seba zakliesnení, jemný vánok im z lesklých tiel olizoval pot, ostrá vôňa lúčnych kvetov súperila o pozornosť s hodvábnymi slnečnými lúčmi. Oni nič z toho nevnímali, oči a všetky ostatné zmysly boli sústredené len na toho druhého.

Nehýbali sa, užívali si sladké pocity po milovaní. Čas prestal existovať, sekunda bola nekonečnom, ich telá sa zliali spolu s nádherou okolitého sveta do harmonickej jednoty. Nič im nechýbalo, boli takí šťastní, ako sú všetci mladí ľudia, keď prežívajú prvú lásku, prvú telesnú rozkoš, a absolútne nepochybujú o tom, že on je ten pravý, ona tá pravá.

„Láska moja,“ ozvala sa dievčina, pretože ženy nikdy nevydržia mlčať dlhšie než muži.

„Áno, milovaná?“ prehovoril aj mládenec a blažený úsmev neopúšťal jeho tvár.

„Nič. Len som to chcela vysloviť... Láska moja.“

„Láska moja.“

A opäť sa ponorili do ticha. Povedali si všetko, čo považovali za potrebné, a potom sa do seba opäť nenásytne pustili. Pretože zamilovaní mladí ľudia niektorých vecí nikdy nemajú dost.

2

Zime sa neráčilo upozorniť na seba ani nasledujúce ráno, hoci do sviatku všetkých sviatkov už neostával ani týždeň. Peter zvažoval, či sa do redakcie nevyberie na bicykli. Mal to len niečo viac ako päť kilometrov, no problémom nebola vzdialenosť, ale skutočnosť, že: po prvé, nemal si ho v práci kde normálne zaparkovať, a po druhé, nemal sa kde aspoň trochu dôstojne zbaviť potu a cyklooblečenia. Zvítazilo preto auto, jediná vec, ktorú si odniesol z manželstva, respektíve jediná vec, ktorú mu jeho drahá Zuzana nechala. „Si zodpovedný za to, že sa tvojej dcére rozpadla rodina, chceš jej teraz zobrať aj domov? Má dvanásť, preboha, je v najhoršom veku, poznačí ju to do konca života,“ argumentovala ostro, keď sa pokúsil prinútiť ju, aby predali svoj štvorizbový byt v bratislavskom Ružinove a normálne sa rozdelili fifty-fifty. V duchu s ňou však musel súhlasiť a následne ho zabila ďalším argumentom. A aj s tým, mimochodom, súhlasil. „Stále naň máme hypotéku, keď si si náhodou nevšimol, banka nás totálne ošklbe,“ prskala a tvár sa jej krivila zlostou. Samozrejme, že si to všimol, veď ju pätnásť rokov poctivo platil... Veľkodušne mu následne vysvetlila, že keďže v byte spolu s ich jediným dieťaťom ostane, bude hypotéku ďalších pätnásť rokov platiť ona, tým sa to celé vyrovná, a on si navyše môže zobrať to svoje milované auto. Zobral si aj milovaný laptop, no nech počítal, ako počítal, nevyšiel z tohto súboja víťazne...



Aspoňže pre svoju štvorročnú Mazdu teraz našiel parkovacie miesto v relatívne slušnej vzdialenosti od bizniscentra, kam sa nedávno presťahoval bulvárny web, pre ktorý pracoval. Už aspoň sto rokov, zdalo sa mu, hoci teraz ťahal len siedmy.

„Dobar dan, vospolok. Tak komu dnes zničíme život?“ vytrhol ho z myšlienok príchod tradične dobre naladeného fotografa Roba. Takmer dva metre vysoký chlap chudý ako špajdľa sa zvalil do svojho kresla a zaškeril sa na Petra a vedľa sediaceho Kuka, ktorý niečo usilovne ťukal do mobilu.

„Dnes dáme dole všetkých!“ zdvihol Kuko zrak. „Zrušíme náš web a nímamdi prídu o jednu z možností, ako exhibovať!“ predniesol celkom vážne a nečakajúc na odpoveď sa opäť ponoril do komunikácie cez mobil.

„Samé skvelé nápady, a už od skorého rána! Mám to ja dream team!“ začuli od dverí Táňu, ktorá po chvíli fučiac zložila svoje objemné telo na gauč. Ten bol jediným nadštandardom ich redakcie, ktorá zaberala jedno podlažie bizniscentra. Pred sťahovaním do týchto sterilných priestorov šéfstvo zrušilo aj posledné priečky, aby sa náhodou niekto nezašival po kanceláriách, za prerasteným kvetom alebo len tak za rohom. O nejakej oddychovej zóne v štýle pracovísk Googlu alebo náznakoch súkromia mohli len snívať. Zvykli si, stali sa z nich ropáci.

„A máte aj nejaké použiteľné nápady?“ podpichla svojich ľudí šéfka oddelenia soubiznisu, dlhoročná matadorka na tomto poli ľudovej zábavy, v tej chvíli ešte stále predýchavajúc dlhú cestu od výťahu. Peter ju musel obdivovať, Táni Vargovej sa ani po desiatkach rokov svet celebrít nezunoval, stále s rovnakým nadšením vítala každé nemanželské dieťa, vážnu diagnózu či akúkoľvek šťavnatú klebetu týkajúcu sa aj toho posledného speváka, herca či mo-

derátora. Na druhej strane, pre starú dievku bez vlastného potomstva bola práca jedinou kamarátkou a súčasne zmyslom života.

„Aj tak máš, Tánička, viac než ja,“ vzdychol si nečujne.

„Čo si hovoril? Máš tému, Peťko?“ podpichla ho okamžite, potvrdiac, že hoci vyzerá ako spomalená stará teta, zmysly má v stopercentnom stave.

„Vychádza krásna kniha fotografií Karola Kállaya,“ chytil sa hneď. „Môžem to dať na otvarák?“

Kuko vyprskol do smiechu a Robo mu ukázal palec nahor, veď spropagovať kolegu, ktorý fotil asi len stokrát lepšie ako on, bude pre ich web ctou. Táňa len pokrútila hlavou.

„Ale fakt, aspoň pár slov o tom. Prečo musíme dookola omieľať len tých desať niktošov, ktorí krmia svoj Instagram holými fotkami?“ chytil Peter bojovú náladu. „Dajme tomu trochu rovnováhu, veď kto nechce čítať o Kállayovi, klikne na kozy.“

„Tak, tak, pravdu má,“ podporil ho Robo. „A o kozičkách napíše Cica. Však Cica, stvoríš dnes niečo pekné, estetické?“ obrátil sa k mladučkej kolegyni, ktorá pred chvíľou dorazila a teraz si usilovne nanášala na dlhočizné riasy tretiu vrstvu maskary. Robo jej nestál ani za pohľad, nemal peniaze, nešéfoval televízii, a keď išiel po obchodnom centre, nik si od neho nepýtal autogram.

„Robčo, ty buď ticho, a ty, Peťko, potrebuješ dovolenku,“ pokrútila Táňa opäť hlavou. „Lebo nám tu pokazíš bulvárnu morálku. A keď už o tom hovorím... Ty si ju aj musíš zobrať!“ štartovala sa. „Stále máš pätnásť dní a končí sa december. Bolo jasne povedané, že sa prenáša maximálne päť.“

„Dobre, dobre, žiadny Kállay, Cica spraví kozy a ja to ako tvoj najlepší editor predám našim intelektuálne založeným čitateľom. Spokojná?“ snažil sa zahovoriť Peter, no zo šéfkinho výrazu mu bolo jasné, že od témy dovolenka sa mu nepodarí odkloniť pozornosť.

PETER DERŇÁR

ŠKRABOT

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Lindeni v roku 2021
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 2 335
Zodpovedný redaktor Erik Fazekaš
Technická redaktorka Jana Urbanová

Jazyková redakcia Zuzana Šmatláková
Návrh obálky, grafická úprava a sadzba
Tereza Králová, Studio Visualist
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046


ALBATROS MEDIA